

Goedenmorgen, vrienden.

Wanneer ik mij op deze morgen als gast van de Orde tot u mag richten, ben ik zeer verheugd, dat ook mij de gelegenheid wordt geboden om van uit mijn eigen studies en eigen standpunt u enkele delen van het Christendom, althans van de zuivere leer van Jezus Christus, te belichten.

Wanneer wij in deze dagen de leer van het Christendom bezien, zo treft ons onmiddellijk het haast pijnlijk onchristelijke van de praktijken, die aan deze leer verbonden zijn. En een mens zal zich ongetwijfeld, evenals ik, afvragen: In hoeverre kan er sprake zijn van sacramenten? In hoeverre heeft Jezus krachten overgedragen aan zijn leerlingen? En ten slotte de meest belangrijke vraag: Heeft Jezus Christus alleen de leer achtergelaten, die op dit ogenblik nog steeds als de zijne in ontelbare kerken wordt verkondigd? Het antwoord op de laatste vraag wil ik het allereerste geven. Neen, datgene wat op dit ogenblik als de leer van Jezus Christus wordt verkondigd is niet de leer, die hij tijdens zijn leven op aarde aan de mensheid heeft gegeven. Er is sprake van een ongetwijfeld zeer grote vertekening van de enkele aspecten van zijn openbare leer, die zijn overgeleverd tot in deze tijd. Sacramenten heeft Jezus niet ingesteld, althans niet op de wijze, waarop dit thans door sommige instanties en kerken wordt aangenomen.

Het is moeilijk voor mij om - ik mag wel zeggen - als vakman op dit terrein van een vorige eeuw hier in te gaan op de afwijkingen van het Christendom. Ik geloof dat het juister is, wanneer ik tracht u voor te leggen wat ik heb gevonden als werkelijke leerstelling en daarnaast ook zeker wat ik heb kunnen aantreffen in de tijden van het verleden aan magische invloeden en resultaten, die met het Christendom onmiddellijk gemengd zijn.

Mijne vrienden, Jezus heeft in zijn leer een drietal afzonderlijke factoren en trappen onderwezen. De eerste fase van zijn leer of wel de z.g. openbare of uiterlijke leer bevat de volgende stellingen:

In de eerste plaats is het belangrijk dat de mens leert te ontkomen aan de gebondenheid van zijn maatschappelijk bestaan. Indien men aanneemt, dat een verbond tussen God en de mens moet worden bevestigd in een stoffelijke leefwijze, ja, in een theocratische binding aan staat en kerk, zo ontnemt men zich de mogelijkheid van het onmiddellijk contact met de Vader. Indien men echter vrijelijk staat tegenover wereld en kerk en in zich zoekt naar de grote waarheid, zo zal de mens in een persoonlijk contact met de Allerhoogste Zijn waarheid erkennen, zal de mens ook de krachten verwerven, die de Allerhoogste van de dagen van het paradijs af voor hem heeft bestemd.

In de uiterlijke of openbare leer treffen wij o.m. de volgende raadgevingen aan:

Allereerst: de liefde of naastenliefde. Een band met het totaal der schepping bestaat uit God voor elk wezen. Indien men zich dit realiseert en daadwerkelijk omzet in een praktisch beleven, zo zal dank zij deze band het bewustzijn van de Eeuwige in de mens aanmerkelijk groter worden en zal de stem der waarheid in hem spreken.

Ten tweede: het is voor de mens gevaarlijk, ja, soms noodlottig, indien hij zich bindt aan bezittingen, aan relaties die niet van blijvende aard zijn. Niet van blijvende aard betekent ook: stoffelijk wel

blijvend maar niet van een eeuwige, een geestelijke betekenis. Ten derde: om zichzelf bewust te worden van de Vader is het noodzakelijk te geloven. Geloof is in de mens en zal zich, indien slechts een grein daarvan kan bestaan in het begin, ontwikkelen (de gelijkenis van het mosterdzaad) tot een alomvattende, de gehele mens maar ook diens wereld doortrekkende band, waaruit het Eeuwige Zich voortdurend openbaart.

De tweede trap van Jezus' leer gaat verder. Zij zegt ons o.m. - helaas is de tijd mij afgestaan kort, zodat ik mij moet beperken: Er is een kracht, die uit het Goddelijke, dank zij de wil (men zegt in uw Orde meen ik ook: wet) van de Eeuwige Vader voor elke mens bereikingen mogelijk en tevens ook noodzakelijk maakt. Handelingen zullen worden verricht als symbool van deze kracht.

Wij vinden in de Evangelieën een lichte aanduiding van deze waarheid, wanneer Jezus handen oplegt, aanblazingen verricht, met zijn adem een dode doet opstaan, kortom de magische werking en kracht voortdurend bevestigt. Het is belangrijk dat wij de gebruiken van onze tijd en onze wereld aanhouden. Jezus viert feest met zijn leerlingen, Jezus neemt deel aan het maatschappelijk leven van zijn tijd, ook wanneer hij zich daar niet aan bindt. De gemeenschappelijke beleving, onverschillig van welk aspect van het leven, is volgens de tweede of gesluierde leer: het principe waaruit de hoogste bereiking mogelijk wordt. De gemeenschap neemt in Jezus' leer een zeer grote plaats in, en brengt de mens tot het bewustzijn, dat hij alléén haast machteloos is. Doch dat hij, juist in de band, die tussen hem, de mensheid en ook de wereld van de geest kan bestaan, een voortdurend sterkere éénwording met God of het Koninkrijk Gods ondergaat.

De derde en zover mij bekend hoogste trap leert de mens erkennen, dat bepaalde invloeden kunnen worden uitgedrukt in woorden. Wij vinden in de oorspronkelijke Aramese tekst van de Bergrede hiervan een schitterend voorbeeld in zijn uitspraken, die absoluut magisch zijn en een contact vormen ver buiten de zin of betekenis van de woorden zelf en het scheppend Principe hernieuwd doen beleven door de schepselen, die dank zij de genade van de Eeuwige Vader in zich dit Scheppend Principe mogen uiten.

Jezus stelt geen sacramenten in in de betekenis, die men heden aan dit woord hecht. Hij geeft niet de mens een reeks van wondermiddelen, waardoor hem het leven eenvoudiger mogelijk wordt, evenmin als hij een doop instelt als noodzakelijke bevrijding van een erfzondenlast, zoals men dit pleegt te leren. Maar hij leert ons, dat de symbolische daad of handeling als uitdrukking van een innerlijke gesteldheid in zowel de eigen als in de goddelijke wereld een verandering kan veroorzaken. Het is déze verandering, waardoor wij één worden met de Christus, Die het summum is van Jezus' leer.

Uit de liefdekracht van de Eeuwige Vader zal zowel de mens als de geest de mogelijkheid worden geboden wonderen te verrichten. Hij is niet meer gebonden aan de beperkte wetten der natuur, doch wordt slechts nog beheerst door de krachten zelve, die eens de schepping tot stand brachten.

Het is pijnlijk te moeten zien, hoe zeer het Christendom verzand is in argumenten en stellingen, die niet een onmiddellijke en praktische waarde hebben. Wil men terugkeren tot het ware Christendom, dan is het m.i. noodzakelijk, dat de mens afstand doet van alle stellingen, alle massale prediking, alle rituele magie om daarvoor in de plaats te stellen de vrijelijk door hem beleefde en metterdaad uitgedrukte eenheid met God en Diens schepping. Slechts zo lijkt het mij, dat de leer van onze Heer op deze wereld kan herleven.

Ik weet dat velen in de geest werkzaam zijn om dit mogelijk te

maken. Ook mijn eigen, zeer bescheiden krachten en kwaliteiten heb ik aan ditzelfde doel gewijd. Onze groepering, zich noemend op aarde gedurende deze tijd "Broeders van het Kruis", stelt er prijs op het christelijk principe niet slechts als lering maar zoveel mogelijk als een daadwerkelijke en in deze tijd passende praktijk aan de mensheid voor te leggen. In de samenwerking, die wij met uw groep en Orde vele jaren reeds mochten hebben, een samenwerking die ongetwijfeld juist de laatste vier jaren bijzonder hecht en sterk was, hebben wij in deze zin enige resultaten mogen bereiken. Ook indien wij ons baseren op het Christendom, is naastenliefde de meest belangrijke factor van ons bestaan. En ik meen, dat hier het woord verdraagzaamheid mede mag worden gesproken.

Wij zijn dankbaar voor de korte tijd, die ons - mag ik zeggen - ter kennismaking werd geschonken. Ik zal nu het woord teruggeven aan de sprekers van uw eigen groep en ben u dankbaar voor uw gehoor. Mijn korte toespraak was niet slechts een poging iets van het Christendom te belichten, daarvoor was de tijd te kort. Het was tevens een poging om de geestelijke eenheid, die in onze geestelijke werelden steeds sterker m.i. op de zuiver christelijke basis ontstaat, een ogenblik in de stof kenbaar te maken.

Dat de kracht des Heren uw wegen moge beschermen, vrienden.

-:-

Goedenmorgen, vrienden.

Daar hebben wij dan aan het begin ineens een voor u onbekende spreker en ook een spreektechniek - als ik het zo eens mag opmerken - die misschien buiten het voor u gebruikelijke ligt. Misschien doe ik het best, als ik eerst eens vertel wat deze Broeders van het Kruis eigenlijk zijn.

U weet dat er op aarde zeer veel mensen zijn, die leven en sterven als haast orthodoxe en zeker zeer goede Christenen. Wanneer deze mensen overgaan en niet in een waanwereld van hemel- of hellesferen gevangen worden, dan zullen zij trachten de eeuwigheid in overeenstemming te brengen met hun eigen denken en hun eigen werken. De spreker van zo even, Broeder Amadeus Rezinger, is een eigenaardig voorbeeld van wat dan eigenlijk gebeurt. Zij werpen zich op het onderzoek van het Christendom. Zij proberen uit het cosmisch geheugen de verleden tijd te doen herleven en vormen zichzelf een beeld van wat de waarheid is van het Christendom.

Nu hebben wij al heel veel malen gesproken over de leringen, die Jezus heeft gegeven aan zijn leerlingen. Misschien heb ik het niet zo redelijk ingedeeld, als ik er eens over sprak, maar ongetwijfeld hebben ook anderen u gewezen op de verschillende, aparte a.h.w. inwijdingsfasen, die ook in het Christendom door Jezus zelf zijn ingesteld.

Die Broeders van het Kruis nu proberen om het Christendom te hervormen. Dat is natuurlijk een onbegonnen werk, tenminste in onze ogen. Zelf menen zij er resultaten mee te kunnen krijgen en zij houden zich speciaal aan de typisch christelijke gedachtengang met echter als wijziging een terugkeer tot de oorspronkelijke christelijke principes. De spreker van zo even is één van de meer gevorderden op het gebied van studies en zijn mening mag dus worden gezien als één van de meest verlichtten van deze groep.

Het is echter aardig om te bemerken hoe ook een dergelijke groep,

die zich dus veel sterker baseert op religieuze achtergronden, ten slotte tot dezelfde conclusies gaat komen als wij. En ja.....beleefdheid hoort er eigenlijk ook bij, vandaar dat we ook erg dankbaar zijn dat onze vriend Amadeus dus heeft willen spreken en dat hij ons ook heeft beloofd in de toekomst zijn medewerking te verlenen aan beschouwingen betreffende het Christendom enz.

Zo, dan heb ik u nu eigenlijk voldoende verteld over dit eerste gebeuren en nu mag ik natuurlijk ook wel eventjes komen met onze commentaren. Per slot van rekening, wanneer wij eens een keer te gast zijn bij de mediums van de Broeders van het Kruis, dan hebben wij ook het recht om onze stellingen te verkondigen, maar we moeten verwachten dat er commentaar op komt. Ik geloof dat onze vriend of moet ik zeggen: onze vrienden, want ze zijn op het ogenblik met meer dan één aanwezig, het ons ook niet kwalijk zullen nemen, als ik dat doe.

En dan wil ik allereerst opmerken, dat als je probeert zelfs de vrijheid van het Christendom - zoals Jezus tenminste heeft geleerd - in een systeem onder te brengen, je toch altijd weer vast zult lopen. Mijns inziens kan er misschien in de leer sprake zijn van een aparte fase. Wij rekenen ook, nietwaar; je hebt de leer die absoluut openbaar is, de leer van de honderd, de leer van de veertig, de leer van de twaalf en de leer van de drie. Dat zijn vijf verschillende interpretaties a.h.w. van de waarheid, waarbij de kleinste groepen dus de meest intense scholing kregen. Maar mag daartussen verschil worden gemaakt? Ik meen, dat je een fout maakt, als je het Christendom in drie of meer afzonderlijke trappen wilt verdelen. Christendom is m.i. niet zozeer een leer als een zijnstoestand. Een vorm van bestaan. Wij in de Orde hebben altijd gezegd: Per slot van rekening, de Christusgeest openbaart zich in alle dingen. En hij heeft zich even zo goed geopenbaard in de leerstellingen van het verre verleden, in de heldendichten van Indië als in de leer van Jezus zelf en zelfs de beschouwingen van velen van de volgelingen in de latere tijd. Daar zijn een paar kerkvaders bij. Ik denk o.a. aan Augustinus; ik denk aan heiligen als Franciscus van Assisi en andere geïnspireerden, die toch zeker hebben getracht een voortdurende vernieuwing te brengen en die de Christusgeest op aarde openbaarden.

Als je mij vraagt wat het belangrijkste is in het Christendom, dan vind ik ook niet in de eerste plaats belangrijk, dat er zo grote verschillen zijn tussen wat thans als Christendom wordt geleerd en wat de praktijk van Jezus' lering was. Ik vind het alleen belangrijk dat de mens terugkomt tot de juiste praktijk. Een vriend van mij heeft eens een keer gezegd: "Wat geeft het, hoe de waarheid verpakt is, als het de waarheid maar is." En of je die waarheid nu vermomt in een sluier en burnoes of in een priestergewaad of in een - laten we zeggen - meer kerkelijke talaar, wat geeft dat eigenlijk. Het lijkt mij zo onbelangrijk, waarin die waarheid nu eigenlijk wordt gevonden, als ze maar wordt gevonden.

Wat onze vriend over het hoofd ziet, is dit: de doorsnee-mens heeft inderdaad behoefte aan een geloof. Niet alleen maar aan dat innerlijk geloof, waarop hij zich baseert, maar ook wel degelijk aan een uiterlijk geloof.

Wanneer u hier bijeenkomt, dan is dat wel degelijk, omdat u behoefte hebt aan een soort geloof, een soort kerk buiten de kerk bij wijze van spreken. Anders zou u het niet doen. U heeft behoefte aan nieuwe inzichten, nieuwe impulsen. De wijzen, waarop u die opdoet, zijn niet belangrijk. Als u ze maar opdoet. En zo kom ik dan vanzelf op dat deel van mijn betoog, om dezelfde stijl te volgen, dat m.i. belangrijk is.

Jezus spreekt o.m. met enkele van zijn leerlingen over de Griek-

se nederzetting, die we in die tijd hebben in de buurt van Judea. Dan zijn er natuurlijk een paar, die onmiddellijk opmerkingen maken, zoals mensen gewend zijn te doen: "Ja, maar Heer, zij aanbidden vele vreemde goden!" En dan zegt Jezus: "Dat kan wel." "En sommigen van hen geloven niet aan een God." En dan zegt Jezus: "Dat kan wel." "Ja, Heer, wat moeten wij dan doen?"

Ze voelen er eigenlijk helemaal niets voor om daar bij die Grieken, die toch al een beetje anders denken, anders leven, andere taal en gebruiken hebben dan zij, te gaan leraren. Het zal vermoedelijk deze tegenzin wel zijn, die dit uit de Bijbel heeft weggehouden. En dan komt Jezus met een heel eigenaardige uitspraak. En dan zullen we deze uitspraak, welke dus in de scholing van de twaalf werd gedaan, beschouwen. Hij zegt dit:

"De Vader is en blijft Zichzelve, ongeacht de naam die de mens Hem geeft. Mijn Vader heeft vele namen. Wie oprecht Hem dient, ongeacht Zijn gestalte, ongeacht Zijn naam, zal Zijn waarheid kunnen verwerven. Zo spreek hun niet over uwen God, maar spreek hun over de waarheid, die in hun God verborgen ligt."

Daar hoor je in het Christendom nooit wat van. Ja, dat zou ook erg pijnlijk zijn. Dan zouden ze dus moeten zeggen: Ja, onverschillig hoe je God ziet, je hebt gelijk. Maar denk eraan, dat in die God een aspect ligt van naastenliefde, van een voortdurende zorg van God voor jou, een band met God en een Koninkrijk Gods, waarin je deel kunt hebben. Dat is heel wat anders dan: En nu geloof je in God, zoals ik dat doe, of je gaat naar de hel."

Die apostelen hebben dat geprobeerd. Maar prettig vonden ze het niet, wat ook weer blijkt uit het feit, dat als er een Romeinse Hoofdman komt en om genezing voor zijn dochttertje vraagt, er ineens allerhand oproer is. Dat vinden ze helemaal geen werk, dat Jezus nu die goede man gerust stelt en zegt: "Geloof u? Goed, dan heeft uw geloof al uw wens verhoord. Ga maar naar huis toe, dan zult u het wel zien."

Dan zeggen zij: "Ja, maar Heer, waarom nu zo? En waarom een Romein? Een Romein, die aan zijn huisgoden offert!" Dat vinden ze iets verschrikkelijks! En dat staat óók weer niet in de Evangeliën.

Maar dan maakt Jezus een heel eigenaardige opmerking. Hij zegt: "Is het niet beter eerlijk te offeren aan kleine goden, die niet waar zijn, dan de grote God te kennen en je eigen wegen te volgen?" En dan kijkt hij eens heel gemeen naar Judas, die het een en ander uit de kas heeft ontvreemd als een soort particuliere reserve.

Op deze manier probeert Jezus hun dus duidelijk te maken, dat het niet gaat om - laten we maar zeggen - wat je gelooft en wat je doet, maar hóé je gelooft en hóé je doet.

Die hele leer brengt eigenlijk met zich...enfin, ik zal het u voorlezen, tenminste voorzeggend dan. De leer alles samengevat, de leer van de twaalf dus, zegt dit:

Wáár een mens ook het geluk en de waarheid vindt, indien hij deze aanvaardt als een geschenk des Vaders, zo is het hem gegeven.

Daar waar een mens het geloof vindt, waardoor hij de Vader nader is, daar is de Vader in hem en met hem.

Daar waar de mens zijn wegen gaat en zoekt de Vader te dienen, daar dienen hem de krachten mijns Vaders. Want weet, dat geen schrede op uwen weg onbewaakt is; dat geen ogenblik van uw tijd zonder de Vader is. En zo gij dit erkent, zo is Hij u het verbond in u, dat u één maakt met Zijn Rijk en u Zijn waarheid openbaart.

Er zijn natuurlijk nog een paar dingen meer bij en de vertaling is uit

de aard der zaak beknopt, eigenlijk modern, een soort Evangelical Digest. Maar als je dit eens even nagaat, dan vind je hier eigenlijk een totaal nieuwe interpretatie van dat Christendom.

Dit is de Jezus, die rustig met de meisjes een praatje maakt, die de bruiloft van Kana meemaakt en wanneer ze al dronken zijn, zorgt dat er toch nog meer wijn komt; dat is diezelfde Jezus, die een ogenblik stil blijft staan langs de velden en de bloemen genietend er op wijst dat deze, die alleen uit God bestaan, meer schoonheid en meer levensvreugde kennen dan de mens. Het is Jezus, die de wereld niet ziet als iets, waarin je oordelen moet maar als iets, waarin je God moet zoeken, onverschillig hoe. Als je God zoekt, dan vind je God. Dat is zijn stelling.

En natuurlijk gaat hij daar later verder op door. Ik herinner me b.v. uit de studie, die we van de leer van de 3 hebben gemaakt, waarbij Johannes dan natuurlijk de hoofdpersoon was onder de leerlingen, dat Jezus de opmerking maakte: "Wat geeft het, hoe de mens leeft (het is in het Christendom heel gevaarlijk, hoor, om dit te zeggen), wat geeft het hoe de mens leeft, indien hij leeft volgens zijn beste weten?"

En wanneer onze vriend Johannes hem vraagt, hoe het dan eigenlijk zit met dit Koninkrijk der Hemelen, dan geeft hij er ook weer een heel leuk antwoord op. Hij zegt dan nl. tegen Johannes en de drie:

"Wanneer ik u spreek van het Koninkrijk der Hemelen en van het Koninkrijk Gods, dat in u is, zo spreek ik u van de waarheid, waarin gij leeft (niet die in u leeft, waarin gij leeft).

Dit te beseffen wil zeggen: vóór de Vader treden, zoals ik voor de Vader getreden ben en met de Vader leven, zoals ik met de Vader leef. Zo zal uw stem de stem des Vaders zijn, indien het Zijn wil is. En uw kracht de kracht des Vaders.

Want niets is onmogelijk voor hem, die in de Vader leeft."

Jezus begint daar heel eenvoudig eigenlijk een soort leerstelling. (Dat is nu die magie, waarop onze vriend niet verder door kon gaan, gezien het feit dat wij ook nog aan het woord moesten komen). Jezus leert hier eigenlijk heel eenvoudig dit: Beste mensenkinderen, je leeft in God, of je het nu weet of niet. Als jij nu maar zorgt, dat jij je daarvan bewust bent en dat die God zo in jezelf werkelijk wordt, dan is Gods kracht eigenlijk het voortdurende antwoord op elke vraag. Er is niets onmogelijk voor je.

Alle dingen zijn niet alleen toegestaan, neen, alle dingen zijn - omdat je ze doet voor God en uit God, volgens je eerlijke overtuiging - tevens een zekere vervulling, zodat je ook het onmogelijke kunt verrichten. Je kunt door het vuur wandelen, over water lopen, je kunt zieken genezen, doden opwekken, je kunt het weer veranderen, allemaal tezamen.

En dan weet ik wel, dat de moderne wetenschap daartegen bezwaar zou hebben. Ze zegt: Ja, toen Jezus op het meer de wind beval stil te zijn, toen was er natuurlijk al een diep, dat in de buurt was en dat op dat ogenblik precies dat meer bereikte. En Jezus had dit in de gaten, daarom zei hij: "Wees stil." En de wind was stil.

Nu ja, goed, je kunt alles wegpraten, als je wilt. Maar alleen het feit, dat hij dat diep dan wist te vinden - wat de Bilt nog niet altijd gelukt - is voor mij toch wel een bewijs, dat er meer achter zit. Zelfs als de uitleg waar is.

Zo gaat het met al die wonderen. Jezus heeft eigenlijk niet geprobeerd een kerk te stichten. Hij heeft geprobeerd om de mens te leren leven. En nu zou je zeggen: Iedere mens leeft en elke geest leeft, maar er schijnt niets moeilijker te zijn, dan werkelijk te leven. Want werkelijk te leven, dat wil zeggen de harmonie met God, met de cosmos

in jezelf voortdurend als werkelijkheid te voelen.

Er zijn natuurlijk heel veel begeleidingsverschijnselen. Nu kan ik daarover helaas geen woorden van Jezus citeren, maar ik wil er toch even op wijzen, vooral omdat onze vrienden nu dáár juist op tegen zijn (dus de Broeders van het Kruis). Die zeggen nl.: De mens heeft geen recht om een geestelijke meester te aanvaarden, want hij heeft maar één meester en dat is God.

Ze hebben daarin gelijk in de zin van meesterschap. Maar per slot van rekening, zoals Jezus ons allen dus in deze regelen heeft geleerd, is niets onmogelijk, helemaal niets.

En iedere Christen gelooft, dat God Zijn engelen kan zenden om het een of ander in orde te maken. Wanneer Hij wil, komen er lichten- de Heirscharen en die ontvolken de aarde, die beschermen de mensen, ze geven b.v. Tobias zijn gezicht terug, precies maar zoals het uitkomt. Ze profeteren alles wat je je maar kunt voorstellen.

Dat neemt men wèl aan. Dat nemen de Broeders van het Kruis ook aan.

Dan zou ik hun willen vragen: Waarom moeten wij die dingen nu juist engelen noemen? Is niet elke kracht, die in God leeft en die deel is van Gods kracht uit ons standpunt, engel? En is het niet mogelijk, dat God de Zijnen afvaardigt om de mensen bij te staan?

Toen deze Broeders van het Kruis nog op aarde leefden, geloofden de meesten van hen toch zeker wel aan de aankondiging van Jezus' geboorte door een engel. Ze geloofden in engelen, die allerhand wonderlijke dingen hebben gedaan. Waarom kunnen ze dan niet geloven, dat deze engelen - onverschillig wat ze voor die tijd zijn geweest, nu zijn ze voor u engelen - voor elke mens een aparte geleider kunnen vormen? Dat ze een inspiratie kunnen zijn? Dat zij het werktuig kunnen zijn voor al wat er met je gebeurt? En dan ga ik nog een stap verder:

Indien wij weten, voor onszelf weten, dat God met ons is, absoluut zeker en zonder enige twijfel, zou diezelfde God dan niet met ons zijn in de vorm van een engel, in de vorm van een geest, van een geestelijke meester, mijnentwege van een dokter door een medium? Waarom niet? De vorm behoeven wij niet te bepalen, maar we moeten de innerlijke zekerheid hebben, dat God met ons is. Dan zullen ongetwijfeld de wonderen Gods gebeuren, zonder enige aarzeling en zonder enige uitzondering.

Het is heel prettig te horen, dat men de starheid van het Christendom verwerpt. Maar m.i. moeten wij nog verdergaan. We moeten zover gaan dat de Christusgeest in de mens leeft en dat kan alleen maar, indien je God aanvaardt, niet op een bepaalde manier en niet volgens een bepaalde vorm, maar precies zoals die voor jou te vinden is. En dan is het misschien heel gevaarlijk om dit te zeggen, maar zou God niet even goed te vinden zijn in een dancing, in een theater, in een bioscoop als in een kerk? Zou God niet even machtig en even sterk zijn in het midden van het drukste verkeer als in de stilte van een oceaan of van een bos? Is God gebonden aan omstandigheden? Is God gebonden aan vorm? Zou God minder sterk tot uiting komen, als we Hem aanroepen via een beeldje of een heiligenbeeld dan als we Hem aanroepen als een abstractie?

Ik geloof, vrienden, dat we een grote fout zullen maken, als we ons daarmee bezig zouden houden. Neen, voor mij is de waarheid van het Christendom deze: Ongeacht de graad van inwijding, die er bestaat en de waarheid van de leer, geldt vóór al: Zoek God zo goed je kunt op de wijze, waarop Hij voor jou het meest te benaderen is. Leef mijnentwege precies zoals je wilt, maar zorg dat je bij alle dingen voortdurend je voor ogen stelt, dat God deel heeft aan deze dingen. Of je nu aalmoezen weg gaat geven op de hoek van de straat, of een plasje gaat doen bij wijze van spreken, God is er bij, zonder enige uitzondering.

Houd nu dat voor ogen en leef dan verder zoals je wilt en zoals je kunt. Als je zo leeft, dan ben ik ervan overtuigd, dat je dichter bij God en Gods werkelijkheid staat, dan op enige andere manier te bereiken is. En dan geloof ik zeker, dat de naam die wij God geven er niet toe doet, omdat het helemaal geen verschil maakt, of wij nu zeggen: vrienden, broeders en zusters of beminde gelovigen. Als we het eerlijk menen met elkaar, eerlijk menen met God en met de Waarheid, Die in ons leeft, dan geloof ik dat we ware Christenen zullen zijn, niet alleen door de leer die wij volgen, maar bovenal door de Christusgeest, die in onszelfen Zich uit en die Zich in de steun, in de hulp, die we krijgen, ja, in de mirakelen die Hij desnoods door ons doet gebeuren, Zich zeker kenbaar voor ons en ten slotte voor een ieder zal uiten.

Zo, dat was mijn bijdrage. Tjonge, tjonge, dat was nu de Orde der Verdraagzamen, je loopt toch weer warm voor je onderwerp. Maar nu ja, de afgemetenheid van onze broeder Amadeus, die ligt me nu eenmaal niet zo precies. En ik hoop dat ik ondertussen toch ook enig commentaar heb gegeven op zijn leer en zijn stelling. En dan mag ik van onze kant ook zeggen, dat we het erg prettig vinden, dat samenwerking mogelijk is. Als u rekent, dat wij op het ogenblik samenwerken in de geest met groepen, die vroeger boeddhisten waren en op het ogenblik die stellingen nog aanhangen; zelfs met een groepje, die je op aarde eigenlijk godloochenaars genoemd zou hebben en dan ook met deze groep van Christenen en dat we allen tezamen één doel vinden, één waarheid waarvoor we gezamenlijk kunnen vechten. Dat is toch wel wat moois, hè?

Vandaar dat we dus dit stuntje hebben uitgehaald, als je het zo mag noemen, dat we hier onze vriend Amadeus Rezinger dus de kans hebben gegeven te spreken.

En u zult zeggen: "Nu noem je die naam elke keer." Er komt nl. iets anders bij. Hij heeft dit op ons verzoek niet gedaan, maar meestal stellen zij zichzelf voor op hun bijeenkomsten. Wij vonden dat wij het hier niet moesten doen, omdat wij dat nu eenmaal niet doen. Maar u ziet, elk zijn eigen zede. Hij vindt het goed, dat wij die naam noemen. U weet dus, met wie u heeft gesproken. Hij was overigens - als het u interesseert - Remonstrant dominee rond 1850 met standplaats eerst in Delft en later in Schiedam. Dat kun je nog nagaan ook.

Vrienden, dat was wat mij betreft weer alles wat er te zeggen is. Ik wens u allen een echt plezierige en prettige zondag. De wind komt uit het zuiden. Denk maar eens een keertje aan de komst van de lente, als deze mee komt en zorg dat er van binnen ook een geestelijke lente komt.

:--: